

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/237/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215224320
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1215224320.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vičkovej a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobkyne: L.. V. I. N., M.. XX.XX.XXXX, Q. T. XX, Q., zastúpenej: Advokátska kancelária Prachová & Partners s.r.o., so sídlom Miletičova 21, Bratislava, proti žalovaným: X/ L.. L. N., M.. XX.XX.XXXX, Q. P. XX, Q., X/ P. B., M.. XX.XX.XXXX, Q. L. X, U., zastúpeného: spoločnosťou IURISTICO s.r.o., so sídlom Cimborkova 13, Košice, o určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, na odvolanie žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 15. marca 2017, č. k. 13C/412/2015-172, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalobkyňa má nárok voči žalovanému 2/ na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.
Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému 1/ nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že zmluva o prevode obchodného podielu uzavretá dňa 18.06.2013 medzi žalovaným 1/ ako nadobúdateľom a žalovaným 2/ ako prevádzajúcim, na základe ktorej sa žalovaný 2/ zaviazal previesť na žalovaného 1/ obchodný podiel spoločnosti Pharma Deen, s. r. o., so sídlom Tichá 40/A, Bratislava, IČO 35 855 576 a žalovaný 1/ sa zaviazal zaplatiť žalovanému 2/ za prevod obchodného podielu sumu 30.000 eur, je neplatná. Zároveň rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa a žalovaný 1/ uzavreli manželstvo dňa 08.02.1996 a žalobkyňa podala dňa 14.01.2016 na súd návrh na rozvod manželstva so žalovaným 1/ a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode. Z výpisu z Obchodného registra spoločnosti Pharma Deen, s. r. o. zistil, že ako spoločníci sú zapísaní L.. J. S. J. R. a žalovaný 2/. Z výpisu z Obchodného registra spoločnosti AROMA NATURALS, s. r. o. zistil, že spoločníkmi tejto spoločnosti bola od 16.06.2006 do 14.10.2013 žalobkyňa, od 15.10.2013 do 09.06.2014 L.. J. S. J. R.M. a od 15.10.2013 žalovaný 1/. Konateľkou tejto obchodnej spoločnosti bola žalobkyňa v čase od 16.06.2006 do 14.10.2013, od 15.10.2013 do 09.06.2014 L.. J. S. J. R. a od 15.10.2013 žalovaný 1/. Dňa 18.06.2013 uzavrel žalovaný 2/ ako prevodca a žalovaný 1/ ako nadobúdateľ zmluvu o prevode obchodného podielu podľa § 115 Obchodného zákonníka, ktorej predmetom bol prevod obchodného podielu Pharma Deen s. r. o. vo veľkosti 50 % za dohodnutú kúpnu cenu v sume 30.000 eur, ktorú sa nadobúdateľ zaviazal zaplatiť v dvoch splátkach. V zmluve bolo špecifikované, že sa prevádza obchodný podiel, ktorému zodpovedá peňažný vklad do základného imania spoločnosti v nominálnej hodnote 3.500 eur. Žalovaný 1/ podal dňa 23.03.2015 na Okresný súd Prešov žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu voči žalovanému 2/, konanie je vedené pod sp. zn. 8Cb 137/2015; dôvodom žaloby bola údajná neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 49 a Občianskeho zákonníka, z dôvodu, že žalovaný 2/ neposkytol o stave firmy pred uzavretím zmluvy relevantné informácie, čím ho uviedol do omylu; konanie v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie nebolo právoplatne skončené. Vykonal dokazovanie

výsluchom strán a svedkov L., J. S., J. R., Z. N., W. W. a zistený skutkový stav posúdil podľa § 143, § 145 ods. 1, § 40a, § 39 Občianskeho zákonníka, § 115 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka, pričom v rámci výkladu ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri interpretácii obsahu textu „vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí“ konštatoval, že zákon priamo nepredpokladá, že by predmetom toho - ktorého právneho úkonu mala byť spoločná vec manželov a postačuje, ak sa úkon bude spoločných vecí týkať. Nie je nutné, aby sa konkrétny napádaný úkon bezprostredne týkal spoločných vecí, resp. aby predmetom jeho realizácie bolo nakladanie so spoločnou vecou. Použitím logického a gramatického výkladu konštatoval, že práve v tomto prípade sa musia zohľadniť aj možné právne účinky úkonu vo sfére spoločných vecí a stotožnil sa s názorom, že postačuje už ustálenie vzťahu účinkov a možných dôsledkov právneho úkonu vo sfére spoločných vecí, aby mohol konštatovať splnenie hypotézy citovaného ustanovenia. V súvislosti s definíciou pojmu bežná vec uviedol, že treba skúmať nielen ekonomický rozsah a nominálnu hodnotu toho - ktorého úkonu, ale aj charakter jeho dopadu na majetkové pomery, rozsah úkonu treba porovnať s celkovými majetkovými pomermi manželov; treba zohľadniť prípadné opakovanie sa tohto úkonu, pravidelnosť jeho realizácie a výskytu v bežnom dennom živote manželov. Už z jazykového výkladu pojmu „bežný“ je zrejmé, že daný úkon musí svojím rozsahom a intenzitou predstavovať také konanie, ktoré svojimi následkami nezasiahne do majetkových pomerov manželov, a v podstate predstavuje úkon slúžiaci na zabezpečenie základného fungovania domácnosti, hospodárenia, úhrady bežných pravidelne sa opakujúcich výdavkov a pod. Ustálil, že zákon striktno vyžaduje súhlas oboch manželov s takým úkonom, ktorý nespĺňa charakteristiku bežnej veci. Neudelenie súhlasu pred jeho realizáciou, a to slobodne, vážne a zrozumiteľne spôsobuje jeho relatívnu neplatnosť. Tejto sa môže dovolať ten z manželov, ktorý súhlas s úkonom neudelil. V súvislosti s argumentáciou žalovaného 2/; že v prípade zmluvy o prevode obchodného podielu ide o čisto obchodný vzťah, kedy obchodným podielom disponuje iba ten z manželov, ktorý sa stane spoločníkom v obchodnej spoločnosti a že nadobúdanie obchodného podielu nemožno typovo označiť ako spoločnú vec; poukázal na to, že v danom prípade zo strany žalovaného 1/ nedošlo ešte k zaplateniu kúpnej ceny za obchodný podiel, ale jej zaplatenie je predmetom súdneho konania a nie je vylúčené, že v prípade úspechu žalovaného 2/ v tomto konaní by mohol exekútor v exekučnom konaní napadnúť aj majetok patriaci do BSM manželov, resp. uspokojiť oprávneného judikovanú pohľadávku nakladaním so spoločným majetkom a na základe toho konštatoval existenciu minimálne sekundárneho vplyvu na majetok v BSM, aj s prihliadnutím na to, že z vykonaného dokazovania nevzišiel záver o existencii majetku vo výlučnom vlastníctve žalobkyne a žalovaného 1/. V priebehu konania vyšlo najavo, že žalovanému 1/ jeho otec posielal finančné prostriedky pre obchodné účely, a ako uviedol žalovaný 1/, išlo o prostriedky, ktoré ušetril ešte predtým, ako v roku 1997 opustil Izrael. Nakoľko so žalobkyňou uzavrel manželstvo v roku 1996, súd nemohol konštatovať záver, že by tieto prostriedky boli v jeho výlučnom vlastníctve. Poukázal na zásadu prísnej kontradiktórnosti sporového konania a na skutočnosť, že žiadna zo sporových strán sa bližšie nezaoberala charakteristikou zasielaných peňažných prostriedkov, ani nekládla stranám sporu otázky smerujúce k ustáleniu tejto otázky, a preto nemohol ustáliť, že by prostriedky zasielané žalovanému 1/ jeho otcom patrili do jeho výlučného vlastníctva, a teda, že v rozhodnom čase disponoval finančnou sumou, oddelenou od masy BSM. Ďalej poukázal na to, že samotná suma, ktorú mal žalovaný uhradiť, je pomerne vysoká, v konaní nebola preukázaná existencia rozsiahleho majetku manželov a konštatoval, že aj samotný charakter tejto zmluvy vylučuje prijatie záveru o bežnej veci. V konaní nebolo preukázané, že by k prevodom obchodných podielov spoločností dochádzalo zo strany manželov bežne. I keď sa obaja podieľali, či už formálne alebo reálne, na založení a následnej činnosti obchodnej spoločnosti AROMA NATURALS od roku 2006, nemožno nadobúdanie obchodného podielu v inej obchodnej spoločnosti bagatelizovať a neprisvedčil tvrdeniu žalovaného 2/, že o bežnú vec sa jednalo aj z dôvodu osvedčeného absolútneho nezáujmu žalobkyne o obchodné aktivity jej manžela. Hoci táto skutočnosť bola v konaní nepochybne preukázaná, nezáujem žalobkyne o obchodné aktivity manžela predstavuje len jeden z hodnotiacich aspektov a prihliadol aj na hodnotu právneho úkonu a skutočnosť, že zo strany manžela išlo o prvé nadobudnutie obchodného podielu, a teda nie bežnú a pravidelne sa opakujúcu vec. Ďalej skúmal vedomosť a udelenie súhlasu žalobkyne s uzavretím spornej zmluvy, pričom vychádzal z výsluchu žalobkyne a žalovaného 1/, ktorý zhodne uviedli, že pred uzavretím zmluvy nemala žalobkyne vedomosť o zámeroch svojho manžela a rovnako svedok J. R. uviedol, že do kontaktu so žalobkyňou v súvislosti s uzatváraním zmluvy nikdy neprišiel. Svedok N., otec žalovaného 1/ síce potvrdil, že synovi poslal peniaze prostredníctvom žalobkyne, avšak nemal vedomosť o účele ich použitia, z jeho výpovede je zrejmé, že aj žalobkyňa figurovala iba ako osoba, ktorá peniaze prevzala a mala odovzdať manželovi bez akéhokoľvek zdôvodnenia ich účelu. Nepriamo vychádzal aj zo svedeckej výpovede p. W., ktorá potvrdila, že o záväzku sa žalobkyňa dozvedela asi 2 roky dozadu. Konštatoval, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno o neexistencii jej

vedomosti o uzatváraní zmluvy a neudelení súhlasu. Vzhľadom na dovolanie sa relatívnej neplatnosti tohto úkonu, žalobe vyhovel. Tvrdenie žalovaného 2/ o účelovosti konania žalobkyne, ktorá chcela zabrániť plneniu povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť kúpnu cenu, považoval za nepreukázané; hoci je nesporné, že žalovaný 1/ sa snažil všetkými dostupnými prostriedkami negovať svoju záväzkovú povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy, čo je predmetom skúmania ďalších sporových konaní, musel svoju pozornosť zamerať na správanie a motív žalobkyne a žalovanému 2/ sa nepodarilo osvedčiť, že by bola dôvodom podania žaloby snaha žalobkyne chrániť žalovaného 1/, alebo že by bola konala v súčinnosti s ním. Argumentácii žalovaného 2/, že podaním žaloby žalobkyňa konala v rozpore s dobrými mravmi, uviedol, že uplatňovanie si zákonom aprobovaných nárokov v súdnom konaní, spôsobom zákonom upraveným nemožno za žiadnych okolností vyhodnotiť ako nemorálne konanie, žalobkyňa len využila možnosť podať žalobu, ktorú každému nositeľovi právnej subjektivity zákon priznáva. Pri rozhodnutí o náhrade trov konania strán vychádzal z ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a aplikoval aj ust. § 257 C.s.p., keď za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval skutočnosť, že žalovaný 1/ zanedbal svoju prevenčnú povinnosť, keď podľa jeho tvrdení podpísal nevýhodnú zmluvu a taktiež neinformoval svoju manželku a nevyžiadal si od nej súhlas, pričom žalovanému 2/ zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť skúmať, či subjekt obchodnoprávneho vzťahu má vyžadovaný súhlas manžela a tiež je nepochybné, že vyhovenie žalobe pomôže žalovanému 1/ neplniť zmluvnú povinnosť, na základe čoho dospel k záveru, že výlučne žalovaný 1/ by mal niesť ťarchu náhrady trov konania, a preto priznal nárok na náhradu trov konania žalobkyňi len voči žalovanému 1/, a to v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalovaný 2/, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že súd žalobu zamietá a žalovaný 2/ má voči žalobkyňi nárok náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zotrvával na svojom tvrdení, že v danom prípade transakcie nadobúdania obchodného podielu typovo nejde o spoločnú vec manželov a s poukazom na súdnu judikatúru namietal, že obchodný podiel patrí iba jeho priamemu nadobúdateľovi, ktorý sa nadobudnutím tohto podielu stáva spoločníkom obchodnej spoločnosti (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obdo 30/2009). Ustáilo sa iba, že prípadný podiel na zisku, či vyporiadavací podiel plynúci z tohto obchodného podielu sa ako (príjem vyplácaný) majetok nadobúdaný za trvania manželstva nadobúda do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V súlade s ustálenou súdnu praxou sa za právny úkon týkajúci sa spoločných vecí nepovažuje ani zmluva o pôžičke uzavretá len s jedným z manželov a tento úkon nepodlieha súhlasu druhého manžela (rozhodnutie NS ČSR sp. zn. 3Cz 57/1973 Z IV, s.495; NS SR sp. zn. 2Cdo 99/2009). V danom prípade je situácia obdobná, zmluvou o prevode obchodného podielu sa ešte iba má nadobudnúť vec (podiel), ktorej majetková hodnota sa potenciálne širšie majetkovo vysporiadala pri zániku bezpodielového spoluvlastníctva, avšak záväzok na zaplatenie na seba preberá iba manžel, ktorý obchodný podiel kupuje a sám výlučne sa stáva spoločníkom v obchodnej spoločnosti. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie vychádza z chybných úvah, čo predstavuje inú vadu konania i celkom zrejme nedostatočné a nesprávne právne posúdenie. Základným princípom fungovania súkromnoprávných, najmä obchodnoprávných vzťahov, je pacta sunt servanda a akékoľvek odchýlky od tohto princípu musia byť odôvodnené celkom závažnými konkrétnymi okolnosťami. V danej veci navyše ani nebolo potrebné riešiť, či typovo úkon kúpy obchodného podielu jedným z manželov sa spravuje režimom spoločných vecí manželov podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď hodnota obchodného podielu môže patriť do širšieho okruhu bezpodielového spoluvlastníctva len za podmienky, že obchodný podiel bol nadobudnutý jedným alebo dvoma manželmi za trvania manželstva z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva. Manžel však môže mať oddelené vlastné prostriedky z obdobia pred uzavretím manželstva či nadobudnuté z ustanoveného z okruhu zdrojov za trvania manželstva, ktoré hodnoty do BSM z hľadiska definície § 143 Občianskeho zákonníka nepatria. Následne do BSM nepatria ani veci, ktoré prípadne nastúpia zámenou takýchto vecí a prostriedkov vo výlučnom vlastníctve jedného z manželov namiesto nich. Namietal, že žalovaný 1/ vypovedal, že odkúpenie obchodného podielu malo byť financované z jeho vlastných oddelených prostriedkov, ktoré mal v relevantnom čase u svojho otca v Izraeli a existenciu týchto oddelených synových prostriedkov potvrdil i otec žalovaného 1/ a túto skutočnosť potvrdil i svedok S. J. R., keď uviedol, že časť peňazí on sám za týmto účelom prevzal od otca žalovaného 1/ v Izraeli a zároveň ďalšia časť týchto peňazí mala byť odovzdaná v relevantnom čase v roku 2013 v Izraeli za týmto účelom žalobkyňi v uzavretej obálke, aby ich odovzdala manželovi. Žalobkyňa túto skutočnosť, že prevzala obálku s takýmto možným obsahom a jej následné odovzdanie manželovi na výslovnú otázku súdu potvrdila. Svedok S. J. R. potvrdil existenciu takéhoto obnosu a jeho postupný vnos do spoločnosti, ktoré on sám osobne na

chod obchodnej spoločnosti prevzal sčasti priamo od otca žalovaného 1/ a sčasti od samotného žalovaného 2/, keď vypovedal, že žalovaný 1/ zmenil ich účelové určenie (namiesto úhrady kúpnej ceny za nadobúdaný obchodný podiel boli peniaze „smerované na firmu“). V konaní poukazoval na to (a tvrdil), že žalovaný 1/ mal na tento úkon rezervované vlastné výlučné finančné prostriedky, ktoré nepatrili do BSM, pričom toto tvrdenie bolo podopreté i dôkazmi a žalovaná ho výslovne nepoprela; bolo preto povinnosťou súdu vychádzať z týchto tvrdení ako z nesporných v súlade s § 151 ods. 1 C.s.p. V tejto súvislosti poukázal na konštatovanie súdu o tom, že bližšie sa ani jedna zo sporových strán zaoberala charakteristikou zasielaných peňažných prostriedkov a ani nekládla stranám otázku. Pokiaľ súd uvažoval, že takéto vlastné prostriedky žalovaného 1/ vzhľadom na čas ich nadobudnutia mohli patriť aj do BSM, konal v rozpore s uvedeným ustanovením, rovnosťou strán sporu, prezumpciou platnosti právnych úkonov a jej ochrany. Vychádzal z nesprávnych skutkových zistení, dopustil sa inej vady a nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej namietal, že žalovaný nemal dôvod žiadať žalobkyňu o súhlas so zmluvou, pretože v prípade ich domácnosti a spôsobu fungovania išlo o bežnú vec a bežný postup. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa i s prihliadnutím na ich kultúru sa do obchodných vecí manžela nikdy nestarala a nevymieňovala si schvaľovanie úkonov manžela v tejto oblasti. Bolo v ich domácnosti vždy bežné, že za rešpektovania tohto nastavenia vzťahov žalobkyňa ponechávala rozhodovanie a realizovanie úkonov v tejto oblasti čisto na manžela - žalovaného 1/. Žalobkyňa výslovne uviedla, že o obchody manžela sa nezaujímal, ani o nich nevedela, ani ich neriešila. Postačovalo jej, ak jej manžel zaisťoval dostatok hotovosti na spoločnom účte. Žalovaný 1/ tvrdil, že „nekomunikoval nikdy s manželkou o obchodných aktivitách... ona bola na materskej, on živil rodinu ...“. Aj v prípade vlastného obchodného podielu žalobkyne v inej spoločnosti, kde bola spoločníčkou i konateľkou, o všetkom rozhodoval manžel a ona sa vedenia spoločnosti nezúčastňovala a konala podľa jeho pokynov. K svojej pozícii v AROMA NATURALS s. r. o. uviedla, že pracovná zmluva žalovaného 1/ obsahovala konkurenčnú doložku, preto on ju nemohol oficiálne spravovať, pričom ona sama túto spoločnosť nikdy reálne neriadila, nezaujímal sa ani o ďalšie obchodné podiely tejto spoločnosti a svoj obchodný podiel previedla ďalej na pokyn svojho manžela. Uviedol ďalej, že dôkazy o tom, že žalovaný 1/ mal vlastné oddelené finančné prostriedky na nadobúdanie obchodného podielu, vylučujú aplikáciu § 39 Občianskeho zákonníka a použitie argumentácie nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 26/2010, ktoré tento výnimočný záver o neplatnosti záväzku jedného z manželov činí odvislým od neexistencie dostatočného objemu vlastných prostriedkov manžela, značného objemu záväzku a cieľa tohto konania vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia pohľadávky z BSM. Takéto skutočnosti v danom konaní z dokazovania nevyplývali. Podľa jeho názoru, ak žalobkyňa nemala problém byť „nastrčená“ ako spoločníčka i konateľka v inej obchodnej spoločnosti tak, aby pomohla manželovi obchádzať zákaz konkurencie, pričom dôsledky jej zodpovednosti pre ňu i osobne mohli byť fatálnejšie nielen v majetkovej sfére, ale i deliktuálne, nie je dôvodom v danej veci prihliadať na jej dodatočné tvrdenia, že v tejto konkrétnej veci nesúhlasila, či by nesúhlasila a pod. Namietal nesprávnosť úvah súdu prvej inštancie s poukazom na ust. § 56 ods. 6, 7, § 106 druhá veta Obchodného zákonníka - o ručení spoločníka za záväzky spoločnosti len do výšky nesplateného vkladu; vklad spoločníka vo forme podielu do obchodnej spoločnosti je len formou správy vlastného majetku - nie podnikaním (napr. NS SR sp. zn. 6Obdo 30/2009) a tejto skutočnosti zákon prikladá úplne inú dôležitosť a nástroje pre zásadnú typovú rozdielnosť potenciálnych dôsledkov - § 148a Občianskeho zákonníka. Poukázal aj na osobitnú povahu obchodnoprávných vzťahov, kde príslušné registre zabezpečujú ochranu konajúcich osôb a právne normy a inštitúty počítajú s určitou profesionalitou ich účastníkov, ktorí sa nemôžu neskôr dovolávať svojej nevedomosti, či neznalosti za účelom spochybňovania nimi prevzatých záväzkov a odvolávka súdu na to, ako žalobkyňa „uveril“ o jej nevedomosti, ale inak, že by bola vyjadřila nesúhlas s úkonom - úplne nepríhodná. Nesprávne súd prvej inštancie riešil aj jeho námietku rozporu konania žalobkyne a žalovaného s dobrými mravmi. Zneplatňovanie právneho úkonu na základe tvrdenia rozporu s dobrými mravmi je výnimočným inštitútom, ktorý sa aplikuje vo výnimočných prípadoch. On sám obchodný podiel v dotknutej spoločnosti pár mesiacov pred jeho následným predajom za takú sumu nadobúdal, pretože jeho cena sa javila primeraná typu, predmetu a rozsahu činnosti dotknutej obchodnej spoločnosti.

3. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 2/ navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a zaviazat' žalovaného 2/ uhradiť jej trovy odvolacieho konania. Uviedla, že Občiansky zákonník zahŕňa prostriedky vložené do podnikateľskej činnosti a príjmy z nej ako také do bezpodielového vlastníctva manželov, a preto sa pred začatím podnikateľskej činnosti vyžaduje súhlas druhého manžela, a to z dôvodu, že ak jeden z manželov začne podnikat' a bude využívať majetok patriaci do BSM, výrazne to zasahuje do majetkových práv a povinností manželov. Na ďalšie právne úkony súvisiace s podnikaním už súhlas druhého manžela nevyžaduje. V danom prípade žalovaný 1/ nikdy nežiadal o súhlas svojej manželky so začatím podnikania a táto mu na kúpu obchodného

podielu nikdy súhlas nedala, a ani o kúpe obchodného podielu nevedela, čo bolo v konaní preukázané. Poukázala na rozhodnutie NS SR 5Obdo/11/2007 v obdobnej skoro až totožnej veci, v ktorej najvyšší súd taktiež zneplatnil právny úkon prevodu obchodného podielu, na ktorý nedala súhlas manželka nadobúdateľa obchodného podielu. Právo na ochranu majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve patrí bezpodielovým spoluvlastníkom spoločne, ale zároveň i každému z nich samostatne, a preto každý zo spoluvlastníkov musí mať možnosť dovolať sa ochrany a je legitimovaný i na podanie žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu. Žalobkyňa v tomto prípade chránila svoje právo na spoločný majetok, a teda finančné prostriedky na kúpu obchodného podielu, ktorého hodnota je zjavne mizivá. Pokiaľ žalovaný 2/ namietal, že žalovaný 1/ mal na tento úkon rezervované vlastné finančné prostriedky, z tohto pojmu nevyplývalo, že išlo o finančné prostriedky nepatriace do BSM a v konaní to preukázané nebolo. Žalovaný 2/ v konaní poukázal na to, že prostriedky na vyplatenie obchodného podielu boli vlastné prostriedky žalovaného 1/ a žiadneho z účastníkov, ani svedkov sa na túto skutočnosť jednoznačne nepýtal a nepoložil otázku, či sú prostriedky nasporené z obdobia pred vznikom manželstva. To, že má niekto nasporené finančné prostriedky, neznamená, že nie sú súčasťou BSM a neboli nasporené z činnosti počas trvania manželstva. Nesprávne žalovaný 2/ predkladá svoje domnienky ako preukázané skutočnosti. Vzhľadom na kontradiktórnosť konania by sa odvolací súd nemal touto otázkou vôbec zaoberať. Pri skúmaní toho, či ide alebo nejde o bežnú vec, treba vychádzať z okolností každého jednotlivého prípadu, ale nie skoro až filozofickým výkladom vyvodit', že sa jedná o bežnú vec vzhľadom na kultúrne korene manželov. Občiansky zákonník odvodzuje bežnú vec skôr z pragmatického pohľadu na to, či je hodnota vecí vzhľadom na hodnotu spoločného majetku bežná. Je zrejmé, že vzhľadom na preukázané príjmy domácnosti, že pre hodnotu tohto spoločného majetku nebola výška kúpnej ceny obchodného podielu 30.000 eur bežnou vecou, čo bolo v konaní preukázané. Poukázala aj na judikatúru upravujúcu tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Aj napriek tomu sa však nepodarilo vyvrátiť tvrdenie, že žalobkyňa by vedela o zmluve o prevode obchodného podielu, ani jeden zo svedkov či účastníkov vo svojich výpovediach nič také neuviedol a všetci vypočutí svedkovia, ktorí o pomeroch medzi manželmi mali vedomosť, vypovedali jednoznačne v prospech jej tvrdení.

4. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zotrval na svojom odvolaní a námietkach v ňom uvedených. K argumentácii žalobkyne týkajúcej sa ustanovenia § 148a ods. 1 Občianskeho zákonníka poukázal na to, že v danom prípade nejde o začatie podnikateľskej činnosti a že na zaplatenie kúpnej ceny mali byť použité finančné prostriedky patriace do výlučného vlastníctva žalovaného 1/. Pokiaľ žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Obdo/11/2007, nesúhlasil s jej názorom, že ide o obdobné rozhodnutie v obdobnej veci, pretože v uvedenom prípade bola zmluva o prevode obchodného podielu napadnutá zo strany manželky prevodcu, a nie nadobúdateľa. Na prevod obchodného podielu sa vyžadoval súhlas manželky prevodcu preto, že sa nejedná o obvyklú správu s obchodným podielom, hodnota ktorého patrila do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V danom prípade je však situácia opačná a obchodný podiel, ktorý sa má na základe zmluvy ešte len nadobudnúť, nemožno vnímať ako spoločnú vec. Nesúhlasil ani s tvrdením žalobkyne, že nedostatočne dokazoval, že na zaplatenie kúpnej ceny mali byť použité vlastné finančné prostriedky žalovaného 1/, táto skutočnosť jednoznačne vyplývala z vykonaného dokazovania a v tejto súvislosti poukázal na výpoveď žalovaného 1/ zo dňa 03. októbra 2016, v ktorej výslovne uviedol, že to boli jeho peniaze a použité mali byť jeho peniaze a taktiež na výpoveď otca žalovaného 1/ zo dňa 30. novembra 2016, v ktorej uviedol, že jeho syn mal u nich peniaze doma našetrené a išlo o peniaze, ktoré patrili jeho synovi.

5. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 2/ nie je dôvodné.

6. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovaným určenia neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu uzavretej medzi žalovanými 1/ a 2/ dňa 18.06.2013, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení žalovaného 2/, ktoré uviedol na svoju obranu v konaní pred súdom prvej inštancie, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyšli najavo a následne tieto; v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov; správne vyhodnotil a dospel k správne právnemu záveru, že predmetná zmluva o prevode obchodného podielu je relatívne neplatná. Vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a Obchodného

zákonníka, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k vyhoveniu žalobe aj náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

7. Odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom a v podrobnostiach na ne odkazuje. Vzhľadom na to, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p.

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia z hľadiska odvolacích námietok žalovaného 2/ odvolací súd uvádza, že pre posúdenie platnosti, resp. neplatnosti právneho úkonu vykonaného jedným z manželov bez súhlasu druhého manžela v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka je rozhodujúce, či sa tento úkon týka spoločných vecí manželov, a ak áno, je potrebné skúmať, či išlo o bežnú vec, ktorú môže vybavovať každý z manželov, alebo či predmetný úkon presahoval rámec bežných vecí, v dôsledku čoho bol potrebný súhlas druhého manžela. V zmysle uvedeného postupoval aj súd prvej inštancie, pričom jeho výklad textu „veci týkajúce sa spoločných vecí“; podľa ktorého sa pri skúmaní tejto otázky musia zohľadniť aj možné právne účinky úkonu vo sfére spoločných vecí, a teda nie je nutné, aby sa konkrétny napadaný úkon bezprostredne týkal spoločných vecí, ale postačuje už ustálenie vzťahu účinkov a možných následkov právneho úkonu vo sfére spoločných vecí; je v súlade s právnym názorom Ústavného súdu SR uvedeným v jeho náleze č. k. I.ÚS 26/2010 - 26 z 08.12.2010, v ktorom ústavný súd okrem iného zdôraznil, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, je povinnosťou súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlady právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. V prejednávanej veci ústavný súd prihliadol na to, že účinky právneho úkonu, ktorým bolo pristúpenie k záväzku, sa môžu prejavovať aj vo sfére spoločných vecí, keď vychádzal z dôsledku tohto právneho úkonu, ktorým je taký právny stav, že v prípade nesplnenia záväzku manželom sťažovateľky sa veriteľ môže domáhať v exekučnom konaní uspokojenia svojej pohľadávky aj z majetku patriaceho do BSM. V tejto súvislosti Ústavný súd uviedol, že „súdy nemôžu vychádzať len z bezprostredného (priameho) vzťahu k spoločným veciam (tak ako to zohľadnil v záveroch rozsudku najvyšší súd), ale musia zohľadniť aj možné právne účinky konkrétneho právneho úkonu vo sfére spoločných vecí.“ Z odôvodnenia ďalej vyplýva, že za podstatnú považoval aj skutočnosť, či bývalý manžel sťažovateľky vlastnil majetok relevantnej hodnoty mimo BSM, ktorý by mohol byť predmetom exekučného uspokojenia jeho veriteľa a konštatoval, že „ak by manžel sťažovateľky mimo masy BSM vlastnil takýto majetok, dalo by sa súhlasiť so záverom najvyššieho súdu, že dohoda o pristúpení k záväzku sa netýka spoločného záväzku, a preto je vyňatá z aplikácie § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“ V opačnom prípade sa účinky dohody o pristúpení k záväzku uzavretej jedným z manželov v prípade exekučného vymáhania prejavujú aj vo sfére spoločných vecí a za týchto okolností sa tento právny úkon týka vybavovania spoločných vecí, keďže sťažovateľka v dôsledku jeho účinkov môže byť v rámci exekúcie pozbavená spoluvlastníctva svojho majetku. Ústavný súd ďalej konštatoval, že „Najvyšší súd však vychádzal zo svojej staršej judikatúry a nezohľadnil extrémne nespravodlivé dôsledky svojho rozsudku vo vzťahu k sťažovateľke. Uspokojil sa so záverom, že neexistuje priamy vzťah skúmaného právneho úkonu k spoločným veciam, pričom na účinky tohto právneho úkonu vo vzťahu k spoločným veciam už neprihliadol. Podľa názoru ústavného súdu však pre aplikáciu § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je nevyhnutné, aby išlo o priamy či bezprostredný vzťah právneho úkonu k spoločným veciam, postačí, ak ide o vzťah sekundárny (nepriamy), či vzťah účinkov a možných dôsledkov tohto právneho úkonu vo sfére spoločných vecí. Ak už Najvyšší súd odmietol odklon od doterajšej judikatúry (na čo podľa Ústavného súdu in concreto mal relevantný a obhájitelný dôvod), mal posúdiť predmetný právny úkon (dohodu o pristúpení k záväzku) cez prizmu dobrých mravov, pretože aj v tomto kontexte sa javí, že môže ísť o úkon priečiaci sa dobrým mravom (contra bonos mores), a teda neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka).“ Z odôvodnenia ďalej vyplýva, že ústavný súd považoval za potrebné zohľadniť skutočnosť, že manžel sťažovateľky realizoval podnikateľskú činnosť účasťou na podnikaní právnickej osoby - spoločnosti s ručením obmedzeným, pojmovým znakom, ktorej je obmedzené ručenie spoločníka za jej záväzky a aj oddelenie záväzkov spoločnosti a spoločníka a za týchto okolností pristúpenie k záväzku spoločnosti spoločníkom bez súhlasu manžela s tým, že sa stane spoločným a nerozdielnym dlžníkom popri spoločnosti, posúdil ako javiace sa odporujúce dobrým mravom, keď predpokladaným cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do BSM, keďže ani spoločnosť, a ani pristupujúci dlžník nie sú reálne schopní korelujúci záväzok splniť a nemajú ani vo výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou.“

9. Vzhľadom na uvedené odvolací súd posúdil ako nedôvodné námietky žalovaného 2/, že v prípade transakcie nadobúdania obchodného podielu jedným z manželov typovo nejde o spoločnú vec manželov, ktorú námietku žalovaný 2/ odôvodňoval poukazom na staršiu judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorú možno považovať za prekonanú týmto rozhodnutím ústavného súdu, podľa ktorého nemusí ísť o priamy či bezprostredný vzťah právneho úkonu k spoločným veciam, pričom je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu. V súlade s týmto názorom ústavného súdu prihliadol súd prvej inštancie aj na tú okolnosť prejednávanej veci, že k zaplateniu kúpnej ceny za obchodný podiel ešte nedošlo a nie je vylúčené v prípade úspechu žalovaného 2/ v súdnom konaní uspokojenie jeho prípadnej judikovanej pohľadávky v rámci exekučného konania aj z majetku patriaceho do BSM manželov, keď vykonaným dokazovaním nemal za preukázanú existenciu majetku vo výlučnom vlastníctve žalovaného 1/.

10. Nedôvodne žalovaný 2/ namieta, že žalovaný 1/ mal na tento úkon rezervované vlastné výlučné finančné prostriedky, ktoré nepatrili do BSM, na ktorú skutočnosť v konaní poukazoval a tvrdil, a ktoré tvrdenie žalobkyňa výslovne nepoprela, a preto mal súd z neho vychádzať ako z nesporného tvrdenia podľa § 151 ods. 1 C.s.p. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 03.10.2016 vyplýva, že žalovaný 1/ na otázku, odkiaľ mal peniaze na kúpu obchodného podielu, odpovedal, že tieto peniaze mal nasporené ešte v čase predtým, ako prišiel na Slovensko v roku 1997, avšak neuviedol vo svojej výpovedi, že by išlo o jeho vlastné oddelené prostriedky, ako uvádza žalovaný 2/ v odvolaní, ale na otázku, či participovali jeho rodičia na zaplatení tejto kúpnej ceny, uviedol, že tieto peniaze boli výlučne jeho. Z uvedeného je zrejmé, že otázka, na ktorú odpovedal, sa netýkala manželky, resp. majetku patriaceho do BSM, preto ani z odpovede žalovaného 1/ nemožno vyvodiť, že by išlo o peniaze nielen nepatriace rodičom žalovaného 1/, ale zároveň oddelené od prostriedkov patriacich do BSM. Uvedené nemožno vyvodiť ani z výpovede svedka Z. N., otca žalovaného 1/ na pojednávaní dňa 30.11.2016, v ktorej potvrdil, že jeho syn mal naštrené doma peniaze a že tieto peniaze patrili jeho synovi, z čoho aj podľa názoru odvolacieho súdu možno vyvodiť, že išlo o finančné prostriedky, ktoré nepatrili otcovi žalovaného 1/, príp. jeho rodičom, ale žalovanému 1/, avšak nebolo potvrdené výpoveďou tohto svedka, že by malo ísť o výlučné a oddelené prostriedky nepatriace do BSM. Správne preto súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania aj s poukazom na to, že manželstvo žalobkyne a žalovaného 1/ uzavreli v roku 1996, konštatoval, že nebolo preukázané, že by tieto prostriedky patrili do výlučného vlastníctva žalovaného 1/ a teda, že by v rozhodnom čase disponoval finančnou sumou oddelenou od masy BSM. Žalovaný 2/ neuviedol žiadne také konkrétne skutkové tvrdenie, z ktorého by bolo možné vychádzať ako z nesporného a bolo by z neho zrejmé, kedy presne a z akých prostriedkov žalovaný 1/ tieto peniaze nadobudol.

11. Odvolací súd považuje námietky žalovaného 2/ týkajúce sa peňazí žalovaného 1/, ktoré mal v Izraeli a ktoré mu otec posielal, aj za právne bezvýznamné vzhľadom na to, že z týchto peňazí predmetný obchodný podiel ani nebol vyplatený, a teda nebol žalovaným 1/ z týchto prostriedkov nadobudnutý a je teda irelevantné, či patrili alebo nepatrili do BSM, alebo boli oddelené, keď je nesporné, že už boli použité na iný účel, a tým aj spotrebované a v súčasnosti za tieto prostriedky, aj keby boli výlučne žalovaného 1/ už tento obchodný podiel nenadobudne a v tejto súvislosti sú v zmysle právneho názoru ústavného súdu právne významné možné účinky jeho právneho úkonu, ktoré by sa v prípade exekučného vymáhania prejavili vo sfére spoločných vecí manželov, teda vo sfére majetku patriaceho do BSM.

12. Pri skúmaní, či pri uzavretí zmluvy o prevode obchodného podielu žalovaným 1/ išlo o bežnú vec medzi ním a žalobkyňou ako manželmi, správne súd prvej inštancie poukázal na to, že nezáujem žalobkyne o obchodné aktivity jej manžela, a to aj s prihliadnutím na jej účasť v obchodnej spoločnosti AROMA NATURALS ako spoločníčky a konateľky, je len jedným z hodnotiacich aspektov, avšak vzhľadom na výšku sumy, ktorú mal žalovaný 1/ na základe zmluvy uhradiť, ako aj na skutočnosť, že nebola preukázaná existencia rozsiahleho majetku manželov a nebolo tiež preukázané, že by k prevodom obchodných podielov spoločnosti dochádzalo zo strany manželov bežne, nemožno uzavretie takejto zmluvy v danom prípade považovať za bežnú vec. Odvolací súd posúdil ako správny aj záver súdu prvej inštancie o neexistencii vedomosti žalobkyne o uzatváraní zmluvy a neudelení jej súhlasu, keď táto vyplýva nielen z výsluchu žalobkyne a žalovaného 1/, ale aj z výpovedí vypočutých svedkov, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

13. Na vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nemajú vplyv skutočnosti oznámené žalovaným 2/ súdu jeho podaním zo dňa 08.04.2019, týkajúce sa návrhu na určenie neplatnosti zmenky podaného žalobkyňou voči žalovaným 1/ a 2/, zmluvy o prevzatí dlhu a čestného vyhlásenia L. S. J. R., ktoré podľa názoru žalovaného 2/ potvrdzujú jeho tvrdenia, že žalobkyňa a žalovaný 1/ postupujú spoločne účelovo s cieľom, aby sa žalovaný 1/ zbavil svojich peňažných záväzkov. Uvedené skutočnosti sa týkajú konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 3CbZm/1142/2015 a nie sú spôsobilé spochybníť správnosť vyššie uvedených záverov, keďže

sa netýkajú predmetnej zmluvy o prevode obchodného podielu, určenie neplatnosti ktorého bolo predmetom tohto konania.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. podľa výsledku odvolacieho konania iniciovaného žalovaným 2/ tak, že žalobkyňa, ktorá mala úspech v odvolacom konaní, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému 2/ v celom rozsahu a proti žalovanému 1/ jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s použitím § 257 C.s.p., keď za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval to, že žalovaný 1/ odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal a odvolacie konanie inicioval výlučne žalovaný 2/.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo

odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).